

er Folkethinget, som har forladt den; men derved er Bevillingen jo heller ikke bleven ny. Jeg ser derfor ikke, hvorledes man kan tillægge dette Spørgsmaal nogen som helst principiel Betydning. Forudsat, at man skrider til en Gjenoptagelse af Forhandlingerne fra ifjor, og det vil jeg ialtfald anse for rigtigt, kan jeg ikke tro Andet, end at der maa kunne findes en Afgjørelse af denne Sag, som i mine Øine aldeles ikke er noget Principspørgsmaal. Derimod er der et andet af de foreliggende Tvistepunkter, som ganske vist er et Principspørgsmaal, og der er det Landstinget, der staar paa Principet, og Folkethinget, som bestrider det, skjøndt det, om ikke i Ord, saa i Gjerning, mange Gange har anerkjendt, at Landstinget har Ret til at gjøre Forandringer i Finantsloven, saavel paa nye som paa gamle Bevillinger, forsaavidt disse ikke ere fastsatte ved særlig Lov. Landstinget har i saa Henseende den selv samme Ret som Folkethinget; men det er en Selsølgelse, at Landstinget kun meget nødig og undtagelsesvis benytter denne sin Ret, fordi det er bestemt i Grundlovens § 48, at Folkethinget først skal behandle Finantsloven. Derved er der paalagt det andet Thing den Pligt, at gjenmemgaa Finantslovens enkelte Poster nøiagtigt og omhyggeligt, og denne Pligt har det selsølgelig taget Tid og endog meget lang Tid at udføre. Jeg tror ikke, at man nogeninde har kunnet beklage sig over, at Folkethinget har forsvømt denne Pligt, men det har kostet Tid at udføre den, og Følgen af dette lange Tidsforbrug er, at Landstinget ikke kan gjenoptage til Forhandling hver enkelt Post paa Finantsloven, imod hvilken det ingen Indvending har at gjøre, men at det, naar der ikke er nogen stor Interesse krævet eller tilsidefat eller efter vor Formening forurettet, lader alle de enkelte Finantslovsposter passere. Derimod have vi altid hævdet det Princip, at Landstinget skulde ikke taale Umærkninger i Finantsloven, der foregrev Afgjørelser, som tilsigtedes opnaaede ved særlige Love. Nu vide mine Herrer allesammen, at der foreligger fra Regeringens Haand allerede i et Par Aar et Udkast til en Lov, som skal ordne Universitetets finantsielle Stilling, og sølgelig er det en Foregriben, naar Folkethinget allerede i en Række af Aar har sat ind i Finantsloven, at Universitetets Underbalance skal dækkes af Kapitalformuen. Det er et Principspørgsmaal, som Landstinget til det Overste maa hævdte for sin egen Skyld, og det kan ikke vige af Veien selv for den største og beklageligste Konflikt ved at give efter i dette Punkt. Svad det tredie Konfliktspunkt angaar, Paabegyndelsen af et Pandserfisk, befinder jeg mig i samme Tilfælde som min ærede Kollega, at være Lægemand, og om selve Spørgsmaalet kan jeg altsaa ikke have nogen saadan egentlig begrundet Dom;

men naar den Søværnslov, vi for faa Aar siden vedtog, skal have sin Betydning, maa man dog stræbe at skaffe det Antal Skibe tilveie, som Loven forudsætter, eller som Loven har paabudt, og det maa da fornødigvis være Regeringen, hvis Skjøn skal afgjøre, af hvilken Klasse det Skib, man først tager fat paa, bør være. Det forekommer mig at være saa umiddelbart indlysende, at Regeringen her er i sin gode Ret, naar den anser et „Selgoland“ for bedre end en hvilken som helst mer eller mindre prøvet Lype, saa jeg tror, at Landstinget gjør vel og ret i her at slutte sig ganske og aldeles til Regeringen. Uagtet jeg altsaa for mit Vedkommende ikke indser Andet, end at det maa komme til en ny Forhandling med Folkethinget, og vilde beklage, hvis det ikke skete, men paa dette Trin jo ikke har nogen videre Anledning til at udtale mig om, hvorledes jeg tænker mig denne Forhandling tilveiebragt, og endnu mindre om, hvilket Udfald, jeg antager den vil faae, maa jeg dog paa det Bestemteste hævdte, at Landstinget allerede ifjor har tilkjendegivet sin Beredvillighed til at forhandle, og at Ingen er berettiget til at forudsætte, at Thinget gaar med mindre Beredvillighed dertil iaar end ifjor. Og saa tror jeg forøvrigt, at vi rolig kunne afvente, hvad der vil ske. De onde Bærsler, den ærede sidste Læser nævnde, er jeg for min Del meget lidt bange for. Jeg finder, at naar Thingene ikke kunne enes, er det deres egen Skyld, og saa maa de tage Konsekvenserne, og jeg tager dem for min Del aldeles rolig.

S. Chr. Hansen: Forsaavidt jeg har opfattet det rigtigt, er det tilstedeligt under Finantslovens 1ste Behandling at berøge sig indenfor betydelig videre Grændser end sædvanlig, og jeg skal da i Tillid til, at denne min Opfattelse er rigtig, ogsaa tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger, som ganske sikkert mere indirekte vedrøre det foreliggende Finantslovsforslag. Som Udgangspunkt for det jeg ønsker at sige, skal jeg tillade mig en Henvendelse til det høitagte 2det Medlem for 1ste Kreds (Bloug). Denne ærede Landstingsmand har ved forskjellige Leiligheder udtalt dels sin Skuffelse, dels sin Beklagelse over den danske Bondestands nuværende Standpunkt i visse Henseender og særlig i politisk Henseende. Det er min Overbevisning, at den danske Bondestands nuværende Standpunkt særlig i politisk Henseende for en meget væsentlig Del er et Udslag af den Sæd, som det ærede Medlem engang har faaet. Uagtet jeg engang tidligere her i dette Thing har tilladt mig noget lignende overfor en anden høitaget Landstingsmand, tør jeg maaste dog benytte Leiligheden til ogsaa idag at bringe den nævnte høitaget Landstingsmand en